

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 284

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 5 aprilie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 577 din 22 noiembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160 alin. (1) lit. b) și alin. (10) teza finală și ale art. 228 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, precum și ale art. 25 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative	2–5
Decizia nr. 584 din 24 noiembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	6–7
Decizia nr. 643 din 13 decembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	8–10
Decizia nr. 678 din 15 decembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite	11–14
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
274. — Decizie privind aprobarea, la cerere, a retragerii autorizației de funcționare a companiei de brokeraj ROGRUP BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., precum și radierea acesteia din secțiunea I și trecerea în secțiunea II din Registrul intermediarilor principali	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 577**

din 22 noiembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160 alin. (1) lit. b) și alin. (10) teza finală și ale art. 228 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, precum și ale art. 25 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriază.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160 alin. (1) lit. b) și alin. (10) și ale art. 228 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, precum și ale art. 25 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Ovidiu-Aurelian Flori în Dosarul nr. 215/63/2020 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.362D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care subliniază că procedura de contestare a ordinului prefectului prin care se constată încetarea înainte de termen a mandatului de primar este caracterizată de celeritate, ceea ce justifică modul de reglementare a căii de atac în această materie. De asemenea, arată că data încetării mandatului primarului este cea constatată prin hotărârea judecătorească pronunțată în cadrul procesului, fără ca dispozițiile legale criticate să aibă semnificația delegării prerogativei de legiferare către instanța judecătorească.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Decizia nr. 1.688 din 28 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 215/63/2020, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160 alin. (1) lit. b) și alin. (10) și ale art. 228 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, precum și ale art. 25 din Legea**

nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative. Excepția a fost ridicată de Ovidiu-Aurelian Flori într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului împotriva unei hotărâri judecătorești prin care a fost respinsă cererea de anulare a ordinului prefectului privind încetarea de drept înainte de termen a mandatului de primar ca urmare a încălcării regimului incompatibilităților.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 160 alin. (10) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 creează inechitate și încalcă principiul egalității între aleșii locali în privința cărora s-a dispus/constatat, prin ordin al prefectului, operarea sancțiunilor reglementate de art. 25 alin. (1) și (2) din Legea nr. 176/2010, pe baza rapoartelor Agenției Naționale de Integritate rămase definitive, în sensul că numai soluția pronunțată în contestația formulată de alesul local — primar este definitivă, pe când soluția pronunțată în contestația formulată de alesul local — consilier local/viceprimar sau consilier județean, în situația unui ordin similar, se bucură de dublu grad de jurisdicție, fiind supusă controlului instanței superioare prin intermediul posibilității exercitării căii de atac a recursului, în acest din urmă caz fiind aplicabile dispozițiile art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

6. De asemenea, autorul excepției susține neconstituționalitatea dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, deoarece prin sintagma „*încetarea mandatului*” din cuprinsul acestui articol s-a delegat atribuția de legiferare specifică numai puterii legislative către puterea judecătorească. Neprecizând dacă sintagma „*la încetarea mandatului*” se referă la mandatul în care alesul local — primar a fost găsit în stare de incompatibilitate sau la mandatul în care a rămas definitiv raportul de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate, Parlamentul a lăsat în sarcina instanței de judecată să adauge la lege, după propriile raționamente, atunci când este pusă în situația să aleagă care este mandatul la care ar fi vrut să se refere Parlamentul atunci când a legiferat. Autorul consideră că norma criticată este imprecisă și incompletă, sens în care invocă aspecte din practica instanțelor judecătorești cu privire la interpretarea sintagmei „*încetarea mandatului*”.

7. Se susține, de asemenea, neconstituționalitatea întregului art. 25 din Legea nr. 176/2010, în măsura în care se aplică unor fapte de conflict de interese sau unor stări de incompatibilitate

finalizate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 176/2010, precum și a dispozițiilor art. 160 alin. (1) lit. b) și ale art. 228 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, în măsura în care se aplică stărilor de incompatibilitate ori conflictelor de interese finalizate sau săvârșite anterior intrării în vigoare a ordonanței de urgență menționate. Ambele texte de lege reprezintă norme de drept material, care conțin sancțiuni aplicabile în cazul încălcării regimului juridic al conflictelor de interese și al incompatibilităților. Dacă în privința normelor de drept procedural legiuitorul a prevăzut aplicabilitatea imediată a procedurilor reglementate de Legea nr. 176/2010, respectiv de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 și continuarea procedurilor începute anterior, conform noilor proceduri, în privința sancțiunilor (norme de drept material) legiuitorul nu a prevăzut această posibilitate. Astfel, în practică au fost pronunțate soluții diferite, deși legea nu putea nici retroactiva și nici activa peste limitele de timp în care s-a săvârșit fapta de conflict de interese ori în care a existat starea de incompatibilitate și acestea și-au epuizat efectele. În susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt evidențiate aspecte din practica judecătorească referitoare la fapte de conflict de interese săvârșite anterior intrării în vigoare a textelor de lege mai sus enunțate și se arată că unele instanțe au anulat ordinele emise de prefecti, iar alte instanțe au respins cererile de anulare a ordinelor emise de prefecti.

8. Autorul mai arată că dispozițiile legale criticate nu prevăd norme referitoare la înlăturarea aplicării sancțiunilor pentru aleșii locali cu privire la care există rapoarte de evaluare definitive întocmite de Agenția Națională de Integritate prin care se confirmă starea de incompatibilitate cauzată de faptul că, în paralel cu demnitatea publică, aceștia au fost membri în consiliile de administrație ale unor școli, rapoarte anterioare intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2014 privind instituirea unor măsuri în domeniul educației, cercetării științifice și pentru modificarea unor acte normative și a Legii nr. 128/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, prin care a fost eliminat acest tip de incompatibilitate. Se încalcă astfel principiul constituțional privind egalitatea în drepturi. Or, orice sancțiune trebuie să se bazeze pe legea în vigoare la momentul aplicării, în caz contrar, prin abuz de putere, fiind îngădite drepturile fundamentale.

9. **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile art. 160 alin. (10) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 sunt constituționale. Nu este încălcat dreptul la un proces echitabil, întrucât dispozițiile constituționale nu garantează și nu pretind existența unui dublu grad de jurisdicție în materie civilă, Constituția și reglementările internaționale statuând asupra dreptului de acces la o instanță imparțială, respectiv la o cale de atac eficientă, drept recunoscut în reglementarea criticată. De asemenea, instanța consideră că dispozițiile art. 25 din Legea nr. 176/2010, precum și ale art. 160 alin. (1) lit. b) și ale art. 228 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 sunt constituționale, interpretarea acestora urmând a se realiza de instanța de judecată, în acest sens fiind prevăzute inclusiv mijloace juridice pentru unificarea practicii judiciare.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului,

pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din considerentele actului de sesizare și din notele scrise ale autorului excepției, îl constituie dispozițiile art. 160 alin. (1) lit. b) și alin. (10) teza finală și ale art. 228 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, precum și ale art. 25 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare.

14. Dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 au următorul cuprins:

— Art. 160 alin. (1) lit. b): *„Mandatul primarului încetează, de drept, în următoarele cazuri: (...);*

b) constatarea și sancționarea, în condițiile legii privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, a unei stări de incompatibilitate;”;

— Art. 160 alin. (10): *„Instanța de contencios administrativ este obligată să se pronunțe în termen de 30 de zile, nefiind aplicabilă procedura de regularizare a cererii. În acest caz, procedura prealabilă nu se mai efectuează, iar hotărârea primei instanțe este definitivă.”;*

— Art. 228 alin. (5): *„Fapta aleșilor locali de a încălca prevederile alin. (1) și legislația în materie privind conflictul de interese constituie abatere disciplinară și se sancționează cu diminuarea indemnizației cu 10% pe o perioadă de maximum 6 luni.”*

15. Dispozițiile art. 25 din Legea nr. 176/2010 au următorul cuprins: *„(1) Fapta persoanei cu privire la care s-a constatat că a emis un act administrativ, a încheiat un act juridic, a luat o decizie sau a participat la luarea unei decizii cu încălcarea obligațiilor legale privind conflictul de interese ori starea de incompatibilitate constituie abatere disciplinară și se sancționează potrivit reglementării aplicabile demnității, funcției sau activității respective, în măsura în care prevederile prezentei legi nu derogă de la aceasta și dacă fapta nu întrunește elementele constitutive ale unei infrațiuni.*

(2) Persoana eliberată sau destituită din funcție potrivit prevederilor alin. (1) sau față de care s-a constatat existența conflictului de interese ori starea de incompatibilitate este decăzută din dreptul de a mai exercita o funcție sau o demnitate publică ce face obiectul prevederilor prezentei legi, cu excepția celor electorale, pe o perioadă de 3 ani de la data eliberării, destituirii din funcția ori demnitatea publică respectivă sau a încetării de drept a mandatului. Dacă persoana a ocupat o

funcție eligibilă, nu mai poate ocupa aceeași funcție pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului. În cazul în care persoana nu mai ocupă o funcție sau o demnitate publică la data constatării stării de incompatibilitate ori a conflictului de interese, interdicția de 3 ani operează potrivit legii, de la data rămânerii definitive a raportului de evaluare, respectiv a rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești de confirmare a existenței unui conflict de interese sau a unei stări de incompatibilitate.

(3) Fapta persoanei cu privire la care s-a constatat starea de incompatibilitate sau de conflict de interese constituie temei pentru eliberarea din funcție ori, după caz, constituie abatere disciplinară și se sancționează potrivit reglementării aplicabile demnității, funcției sau activității respective.

(4) Prin derogare de la dispozițiile legilor speciale care reglementează răspunderea disciplinară, sancțiunile disciplinare care pot fi aplicate ca urmare a săvârșirii unor abateri dintre cele cuprinse în prezenta lege nu pot consta în mustrare sau avertisment.

(5) Răspunderea civilă sau administrativă, disciplinară, pentru faptele care determină existența conflictului de interese sau a stării de incompatibilitate ale persoanelor aflate în exercitarea demnităților publice sau funcțiilor publice este înlăturată, nemaiputând fi angajată în condițiile depășirii termenului general de prescripție de 3 ani de la data săvârșirii lor, în conformitate cu art. 2.517 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare.”

16. În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 15 privind universalitatea, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 126 alin. (2) privind competența și procedura de judecată, art. 129 privind folosirea căilor de atac, art. 148 alin. (2) privind prioritatea prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene și a celorlalte reglementări europene cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 160 alin. (10) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, referitoare la caracterul definitiv al hotărârii instanței de contencios administrativ prin care se soluționează acțiunea formulată de primar împotriva ordinului prefectului de constatare a încetării mandatului primarului, au mai format obiect al controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici similare celor formulate în prezenta cauză (a se vedea Decizia nr. 690 din 21 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 2 februarie 2022). Curtea a reținut că textul legal criticat nu consacră o soluție normativă nouă în materia dreptului administrativ, ci aceasta a existat în mod identic și anterior adoptării Codului administrativ, regăsindu-se la art. 69 alin. (5) teza finală din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, articol abrogat de art. 597 alin. (2) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a constatat constituționalitatea art. 69 alin. (5) din Legea nr. 215/2001 (de exemplu, Decizia nr. 239 din 4 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 1 aprilie 2008, Decizia nr. 153 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 14 iunie 2013, Decizia nr. 228

din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 432 din 12 iunie 2017, Decizia nr. 229 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 6 iulie 2017, Decizia nr. 507 din 17 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 747 din 29 august 2018, Decizia nr. 130 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 19 iunie 2020, sau Decizia nr. 525 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1024 din 3 noiembrie 2020). Prin aceste decizii, Curtea Constituțională a reținut, în esență, că modalitatea de contestare în justiție a ordinului prefectului de constatare a încetării de drept a mandatului de primar este în mod firesc caracterizată prin celeritate, natura cauzelor supuse controlului judecătoresc în asemenea situații impunând o rezolvare promptă și definitivă pentru trecerea la etapa următoare, cea a declanșării procedurii pentru organizarea și desfășurarea scrutinului pentru alegerea unui nou primar. În aceste condiții, Curtea a constatat că prevederile art. 69 alin. (5) teza finală din Legea nr. 215/2001 conțin norme de procedură specială, derogatorie de la dreptul comun, adoptate de legiuitor în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție și care nu îngăduiesc exercitarea dreptului la folosirea căilor legale de atac și nu contravin nici principiului accesului liber la justiție. Curtea a reiterat, în acord cu jurisprudența sa, că accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, aparține competenței exclusive a legiuitorului, care poate stabili, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Astfel, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac (în acest sens, a se vedea Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). În consecință, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate asigură accesul la justiție, iar pe parcursul soluționării contestației de către instanța de contencios administrativ, ambele părți din litigiu — atât primarul, cât și prefectul — își pot exercita neîngrădit drepturile și garanțiile procesuale specifice procesului echitabil într-un stat democratic, astfel că nu se poate reține încălcarea accesului liber la justiție sub toate aspectele sale.

18. Curtea Constituțională a respins și criticile de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 16 din Constituție, deoarece principiul egalității și al nediscriminării impune, pe de o parte, instituirea unui tratament juridic egal/asemănător pentru situații egale/echivalente, dar și justifică, în egală măsură, instituirea unui regim juridic diferit pentru situații care se deosebesc în mod obiectiv și rezonabil.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de instanța de contencios constituțional, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

20. Distinct de acestea, referitor la invocarea soluției legislative consacrate de prevederile legale criticate, pe de o parte, și a celei referitoare la încetarea de drept a mandatului de consilier local în caz de incompatibilitate, pe de altă parte, Curtea precizează că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

21. Referitor la dispozițiile art. 160 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind încetarea de drept a mandatului primarului în caz incompatibilitate și ale art. 25 din Legea nr. 176/2010 privind sancțiunile aplicabile persoanei cu privire la care s-a constatat starea de incompatibilitate sau de conflict de interese, Curtea observă că, în esență, autorul excepției susține neconstituționalitatea acestor norme prin prisma unor aspecte privind interpretarea și aplicarea lor în cauza dedusă judecătii, operațiuni care excedează controlului de constituționalitate. Interpretarea legilor este operațiunea rațională, indispensabilă în procesul aplicării și respectării acestora, având ca scop clarificarea înțelesului normelor juridice sau a câmpului lor de aplicare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.560 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 24 februarie 2011), iar, în procesul de soluționare a cauzelor cu care au fost investite, această operațiune este realizată de instanțele judecătorești, în mod necesar, prin recurgerea la metodele interpretative, fără ca prin aceasta să se substituie legiuitorului, al cărui rol este edictarea normelor juridice, și nu interpretarea acestora. În consecință, stabilirea în concret a stării de incompatibilitate în cazul primarilor revine instanței judecătorești, care, cu prilejul soluționării acțiunii formulate împotriva raportului de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate, analizează particularitățile fiecărei spețe, în lumina dispozițiilor legale cu incidență în materie, astfel încât soluția dispusă să corespundă scopului legii — asigurarea integrității și transparenței în exercitarea funcțiilor și demnităților publice și prevenirea corupției instituționale.

22. De asemenea, eventualele probleme și divergențe în interpretarea și aplicarea legii pot fi eventual supuse aprecierii Înaltei Curți de Casație și Justiție, pe calea hotărârii prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept sau a recursului în interesul legii. Astfel, Curtea observă că, prin Decizia nr. 1 din 18 ianuarie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 277 din 19 martie 2021, instanța supremă a decis că, în interpretarea

dispozițiilor art. 160 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare [art. 15 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare], ale art. 91 alin. (11) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 176/2010, intervine încetarea de drept a mandatului de primar, chiar dacă acesta este ulterior mandatului în cursul căruia a fost constatată starea de incompatibilitate printr-un raport de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate, a cărui legalitate a fost stabilită printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă.

23. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 228 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, Curtea observă că aceste dispoziții legale instituie reguli aplicabile conflictului de interese pentru aleșii locali. Având în vedere că obiectul cauzei în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate îl constituie soluționarea recursului împotriva unei hotărâri judecătorești prin care a fost respinsă cererea de anulare a ordinului prefectului privind încetarea de drept înainte de termen a mandatului de primar ca urmare a încălcării regimului incompatibilităților, Curtea constată că dispozițiile art. 228 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

24. Prin urmare, în temeiul art. 29 alin. (1) teza finală din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia Curtea decide asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță „care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acesteia”, Curtea urmează a respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 228 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ovidiu-Aurelian Flori în Dosarul nr. 215/63/2020 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 160 alin. (10) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160 alin. (1) lit. b) și ale art. 228 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, precum și ale art. 25 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe judecătorești.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 noiembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 584

din 24 noiembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Băloi.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Ioan Dumitru Mironescu în Dosarul nr. 6.533/245/2019 al Judecătoria Iași — Secția penală și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.997D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, astfel cum a stabilit și Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie. În esență, consideră că textul de lege criticat nu contravine dreptului la apărare și dreptului la un proces echitabil, întrucât, potrivit prevederilor legale în vigoare, persoana condamnată are dreptul de a fi ascultată la locul de deținere, iar în cursul judecății este citată, putând formula cereri sau putând beneficia de asistența unui apărător, astfel fiind respectate garanțiile procesuale specifice procesului penal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 6.533/245/2019, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ioan Dumitru Mironescu într-o cauză penală având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva hotărârii judecătorești delegat cu supravegherea pedepsei privării de libertate.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că, întrucât prevăd aducerea pentru audiere a persoanei condamnate doar la solicitarea instanței, dispozițiile art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013 creează o discriminare față de procurorul și reprezentantul administrației penitenciarului, persoane care, potrivit art. 39 alin. (17) din aceeași lege, pot

participa la judecată și pot pune concluzii. Prin urmare, persoanei condamnate nu îi este asigurată condiția esențială a prezenței la propriul proces pentru a-și susține punctul de vedere oral, nemijlocit și în contradictoriu, fiind încălcat și principiul egalității de arme, principiu de bază al unui proces echitabil în scopul aflării adevărului.

6. **Judecătoria Iași — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât nu există discriminare între persoane care sunt pe poziții procesuale diferite, iar în această procedură condamnării pot solicita motivat instanței să fie aduși la judecată, iar instanța îi poate aduce, fără a fi însă necesar ca această audiere să fie făcută în mod obligatoriu, în toate cauzele.

7. Precizează, de altfel, că, în cauza în care s-a invocat excepția, persoana condamnată a fost adusă în fața instanței de judecată.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, sens în care s-a pronunțat și Curtea Constituțională, de exemplu prin Decizia nr. 513 din 7 iulie 2015.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă, conform încheierii de sesizare, dispozițiile art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013. Prevederile legale criticate fac parte din titlul III — *Executarea pedepselor privative de libertate*, capitolul III — *Regimurile de executare a pedepselor privative de libertate* și au următoarea redactare:

Art. 39. — Stabilirea regimului de executare a pedepselor privative de libertate: „(16) *Persoana condamnată este adusă la judecată doar la solicitarea instanței, în acest caz fiind audiată.*”

13. Prevederile constituționale indicate în motivarea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) referitoare la principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și ale art. 21, invocate sub aspectul accesului la justiție și al dreptului la un proces echitabil.

14. În esență, autorul excepției susține că textul legal criticat contravine art. 16 alin. (1) și art. 21 din Constituție deoarece condiționează accesul la instanță al condamnatului de solicitarea expresă a acesteia de aducere, astfel că, spre deosebire de procuror și reprezentantul administrației penitenciarelor, care pot participa la judecată și pot pune concluzii, condamnatului nu îi este asigurată condiția esențială a prezenței sale la propriul proces.

15. Analizând actul de sesizare și criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea observă că, în prezentul dosar, dispozițiile legale atacate nu au legătură cu circumstanțele cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate. Astfel, prevederile art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013 permit instanței de judecată să dispună sau nu aducerea persoanei condamnate în fața sa spre a fi audiată cu prilejul judecării contestației formulate împotriva încheierii judecătorului de supraveghere a privării de libertate prin care a fost respinsă plângerea formulată de persoana condamnată împotriva deciziei de stabilire a regimului de executare a pedepselor privative de libertate.

16. Or, prin chiar Încheierea de sesizare din 21 iunie 2019, instanța de judecată precizează că a dispus citarea petentului/autorului excepției cu mențiunea aducerii sale la termenul de judecată, aspect consemnat și în Încheierea din ședința publică din 18 iunie 2019, la care autorul excepției a fost prezent. Prin urmare, fiind citat spre aducere în fața instanței, acesta nu se afla în situația de a critica ipoteza — permisă de textul legal examinat — în care instanța alege să nu dispună citarea persoanei condamnate, astfel că lipsește interesul real al autorului de a invoca prezenta excepție, dispozițiile criticate neproducând în cauză efectul juridic negativ reclamat de autorul acesteia. În aceste condiții, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora dispozițiile legale criticate trebuie să aibă legătură cu soluționarea cauzei, instanța de judecată ar fi trebuit să respingă, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Ioan Dumitru Mironescu în Dosarul nr. 6.533/245/2019 al Judecătoriei Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Iași — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 noiembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent-șef,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 643

din 13 decembrie 2022

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Legea nr. 207/2018
pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. IV din Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Albert Varză în Dosarul nr. 146/64/2019 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.626D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 3.412D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV din Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Rareș Scurtu în Dosarul nr. 8.686/105/2017/a2 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

4. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Alexandru Silviu Goga din Baroul Brașov, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul părții prezente și cel al Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.412D/2019 la Dosarul nr. 1.626D/2019, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului părții prezente, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens susține, în esență, că nu este clar și previzibil ce înseamnă „cauze înregistrate pe rolul instanțelor” și nici modul în care acestea se aplică, învederând chestiuni legate de fondul cauzei.

7. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt constituționale în raport cu criticile formulate, fiind clare și previzibile. De altfel, susținerile reprezentantului autorului excepției țin de modul de aplicare și interpretare a legii. Mai arată că textul legal criticat reglementează modul de aplicare în timp a unei dispoziții legale referitoare la compunerea completelor în apel, fără a încălca prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) și ale art. 16. Soluția legislativă nu limitează caracterul devolutiv al apelului, rațiunea textului fiind determinarea momentului de la care se aplică textul, și nu încalcă accesul liber la justiție. Se subliniază că soluția legislativă aleasă se plasează în marja de apreciere a legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin încheierile din 16 mai 2019 și 20 noiembrie 2019, pronunțate în dosarele nr. 146/64/2019 și nr. 8.686/105/2017/a2, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală, respectiv Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.** Excepțiile au fost invocate de Albert Varză, respectiv de Rareș Scurtu în cauze având ca obiect soluționarea contestațiilor în anulare formulate împotriva unor decizii penale.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispoziția legală criticată instituie o situație de ultraactivitate a legii procesuale vechi. În lipsa acestei reglementări ar fi fost necesare modificarea imediată a compunerii completelor de apel, prin trecerea de la 2 la 3 judecători, conform principiului *tempus regit actum* statuat de art. 13 alin. (1) din Codul de procedură penală, precum și reluarea cercetării judecătorești și a dezbaterilor în apel, având în vedere prevederile art. 354 alin. (3) din Codul de procedură penală. Așadar, dispoziția legală criticată prelungește valabilitatea unei norme procesuale referitoare la compunerea completelor de judecată abrogată prin art. I pct. 30 din Legea nr. 207/2018, potrivit căruia „*Apelurile și recursurile se judecă în complet de 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel*”. Potrivit dispoziției legale criticate, în cauzele înregistrate pe rolul instanțelor până la data de 23 iulie 2018 (data intrării în vigoare a Legii nr. 207/2018), apelurile vor fi judecate în complet de 2 judecători, potrivit vechii reglementări. Numai apelurile declarate în cauzele înregistrate pe rolul instanțelor judecătorești după această dată vor fi judecate în complet de 3 judecători.

10. Astfel, norma criticată este neconstituțională și sub aspectul sintagmei „cauze înregistrate pe rolul instanțelor” ca moment de referință ce trebuie avut în vedere la determinarea compunerii completului de judecată în instanța de apel. Cu privire la acest aspect, se susține că termenul „cauză” trebuie interpretat în sens restrâns de apel, și nu de dosar penal. Sensul de „apel” determină drept consecință compunerea completului din 3 judecători în dosarele în care apelurile au fost înregistrate la curțile de apel după data de 23 iulie 2018, data intrării în vigoare a Legii nr. 207/2018. Dispoziția legală criticată ridică o problemă de interpretare referitoare la sintagma „cauze înregistrate pe rolul instanțelor”, cu consecințe asupra modului în care aceasta va fi aplicată, respectiv în sensul dacă termenul „cauză” este interpretat în sens restrâns de „apel” sau în sens larg de „dosar penal”. În interpretarea în sens restrâns, apelurile înregistrate după 23 iulie 2018 vor fi judecate în complet de 3 judecători, iar, dacă termenul „cauză” se interpretează în sens larg, trebuie avut în vedere momentul înregistrării dosarului la prima instanță.

11. Totodată, prin sintagma „cauze înregistrate pe rolul instanțelor” se poate înțelege atât momentul la care se declanșează procedura de cameră preliminară, cât și momentul la care s-a dispus, definitiv, începerea judecării în primă instanță.

12. Se mai arată că dispoziția criticată creează discriminare între justițiabilii cărora cauzele aflate în apel li se judecă de un complet de 2 judecători și cei cărora cauzele li se judecă de un complet de 3 judecători, deși au spețe similare. De asemenea, este înfrânt și dreptul la un proces echitabil.

13. **Curtea de Apel Brașov — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

14. **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Avocatul Poporului**, în Dosarul nr. 1.626D/2019, consideră că dispoziția legală criticată este constituțională. Legiuitorul a stabilit, în mod neechivoc, că judecarea apelurilor în complet de 3 judecători este aplicabilă tuturor cauzelor înregistrate pe rolul instanțelor după intrarea în vigoare a actului normativ menționat, fără ca prin aceasta să fie afectat principiul egalității în fața legii sau liberul acces la justiție, prevăzute de art. 16 și 21 din Constituție. Instituirea unor reguli procedurale speciale nu limitează accesul la justiție, cât timp acestea se aplică tuturor celor aflați în situația juridică dată.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. IV din Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 20 iulie 2018, care au următorul cuprins: „Dispozițiile prezentei legi privind judecarea apelurilor în complet de 3 judecători se aplică cauzelor înregistrate pe rolul instanțelor după intrarea în vigoare a prezentei legi.”

20. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 privind neretroactivitatea legii, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, ale art. 24 — *Dreptul la apărare*, ale art. 126 — *Instanțele judecătorești „și următoarele”*. De asemenea, se invocă art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevedea că apelurile se judecă în complet format din 2 judecători, iar recursurile în complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevedea altfel. Ca urmare a modificărilor și completărilor aduse prin Legea nr. 207/2018, potrivit art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, apelurile și recursurile se judecă în complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel, iar aceste dispoziții, potrivit art. IV din Legea nr. 207/2018 — criticat în prezenta cauză, sunt aplicabile cauzelor înregistrate pe rolul instanțelor după data intrării în vigoare a Legii nr. 207/2018, respectiv după data de 23 iulie 2018.

22. Ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 207/2018, aplicarea dispozițiilor art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privitoare la judecarea apelurilor în complet format din 3 judecători, atât în cauze penale, cât și în cauze extrapenale, a fost prorogată succesiv pentru datele de 1 ianuarie 2020 (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 16 octombrie 2018), 1 ianuarie 2021 (Legea nr. 239/2019 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.024 din 19 decembrie 2019, intrată în vigoare la 22 decembrie 2019) și 1 ianuarie 2023 (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 215/2020 privind adoptarea unor măsuri în materia alcătuirii completurilor de judecată în apel, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.316 din 30 decembrie 2020).

23. La data de 21 iulie 2021 a intrat în vigoare Legea nr. 198/2021, care a modificat și a completat art. 54 din Legea nr. 304/2004 și, totodată, a abrogat ordonanța de urgență care proroga aplicarea acestor dispoziții pentru data de 1 ianuarie 2023. În prezent, art. 54 din Legea nr. 304/2004 are următorul cuprins: „(1) *Cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a judecătoriei, tribunalului și curții de apel se judecă în complet format dintr-un judecător, cu excepția cauzelor privind conflictele de muncă și de asigurări sociale. În condițiile prevăzute la art. 23 alin. (1¹) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, judecătorii stagiați pot asista, în condițiile legii, la ședințele de judecată ale completurilor formate din judecători definitiv.*

(1¹) *Contestațiile formulate împotriva hotărârilor pronunțate în materie penală de către judecătorii și tribunale în cursul judecării în primă instanță, de către judecătorii de drepturi și libertăți și judecătorii de cameră preliminară de la aceste instanțe se soluționează în complet format din 2 judecători.*

(2) *Apelurile se judecă în complet format din 2 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.*

(2¹) *Recursurile se judecă în complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.”*

24. Având în vedere acest cadru legislativ, rezultă că dispozițiile art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 207/2018 au fost aplicabile cauzelor înregistrate pe rolul instanțelor între data intrării în vigoare a Legii nr. 207/2018 — 23 iulie 2018 — și cea a intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018 — 16 octombrie 2018 — data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a ordonanței de urgență. După data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018, dispozițiile art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 nu s-au mai aplicat, iar în prezent reglementează faptul că apelurile se judecă în complet de 2 judecători, iar recursurile în complet de 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel, reluând, astfel, soluția legislativă consacrată de art. 54 alin. (2) înainte de modificarea adusă prin Legea nr. 207/2018.

25. Autorii excepției de neconstituționalitate sunt nemulțumiți, în esență, de faptul că art. IV din Legea nr. 207/2018 întârzie modificarea imediată a compunerii completelor de apel, fiind totodată ambiguu redactat în ceea ce privește sintagma „cauze înregistrate pe rolul instanțelor”.

26. În legătură cu prevederile art. IV din Legea nr. 207/2018, Curtea a reținut în jurisprudența sa (Decizia nr. 130 din 2 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 13 mai 2021, paragrafele 20 și 21, și Decizia nr. 131 din 2 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 25 mai 2021, paragrafele 19 și 20) că, pentru a clarifica modul de aplicare în timp a noii reglementări referitoare la judecarea apelurilor în complet de 3 judecători, legiuitorul a instituit o normă tranzitorie în art. IV din Legea nr. 207/2018, potrivit căruia: „Dispozițiile prezentei legi privind judecarea apelurilor în complet de 3 judecători se aplică cauzelor

înregistrate pe rolul instanțelor după intrarea în vigoare a prezentei legi.” Deși în cuprinsul art. IV din Legea nr. 207/2018 nu se regăsește o interpretare oficială a noțiunii de „cauză”, legiuitorul utilizând noțiunea fără a o defini, Curtea a reținut că, în materie penală, accepțiunea acestui termen este cea generală, ce rezultă din ansamblul normelor procesuale penale, și privește cauzele penale care au fost înregistrate în primă instanță după intrarea în vigoare a Legii nr. 207/2018. Având însă în vedere și faptul că, potrivit art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, „Rechizitoriul constituie actul de sesizare a instanței de judecată”, Curtea a reținut că înregistrarea cauzei are în vedere momentul deschiderii/declanșării procedurii camerei preliminară. Curtea a constatat că dispozițiile tranzitorii, reglementate în art. IV din Legea nr. 207/2018, instituie o situație de ultraactivitate a legii procesuale vechi, urmând ca apelurile să fie judecate în complet format din 3 judecători numai în cauzele penale înregistrate pe rolul instanței în procedura de cameră preliminară după intrarea în vigoare a Legii nr. 207/2018.

27. Curtea a mai reținut, totodată, că, în considerarea faptului că schemele de personal ale instanțelor judecătorești sunt subdimensionate, cu consecințe în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor privind judecarea apelurilor în complete formate din 3 judecători, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 legiuitorul delegat a adoptat în regim de urgență măsuri legislative referitoare la compunerea completelor de apel.

28. Astfel, la data pronunțării deciziilor antereferate, Curtea, analizând soluțiile legislative de prorogare a termenului de la care ar urma să se aplice dispozițiile art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 (respectiv art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018), a constatat că legiuitorul a stabilit ca în materie penală, pe de o parte, judecarea apelurilor în complet de 3 judecători să se aplice la judecarea apelurilor în cauzele care au fost înregistrate în primă instanță începând cu 1 ianuarie 2020, iar, pe de altă parte, a stabilit că se judecă în complet format din 2 judecători apelurile formulate în cauzele penale înregistrate în primă instanță în intervalul de timp dintre data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018 — 16 octombrie 2018 — și data de 31 decembrie 2019 inclusiv, termene care au fost prorogate succesiv. Prin aceleași dispoziții analizate, Curtea a observat că și în materie extrapenală legiuitorul a adoptat o soluție similară. În această materie, Curtea a reținut, referitor la noțiunea de „proces”, că aceasta privește faza judecării în procesul civil (extrapenal), „începerea”/„pornirea” procesului raportându-se la momentul înregistrării cererii la instanță, în condițiile art. 192 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „Procesul începe prin înregistrarea cererii la instanță, în condițiile legii”, și ale art. 3 alin. (2) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, potrivit căruia

„(2) Procesele începute prin cereri depuse, în condițiile legii, la poștă, unități militare sau locuri de deținere înainte de data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă: rămân supuse legii vechi, chiar dacă sunt înregistrate la instanță după această dată.” (a se vedea Decizia nr. 131 din 2 martie 2021, paragraful 23).

29. În continuare, Curtea reține că în Dosarul nr. 1.626D/2019 excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o contestație în anulare formulată împotriva Deciziei penale nr. 153/AP din 26 februarie 2019 prin care s-a soluționat apelul formulat împotriva Sentinței penale nr. 55 din 19 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul penal nr. 7/322/2016, iar în Dosarul nr. 3.412D/2019 excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o contestație în anulare formulată împotriva Deciziei penale nr. 402 din 18 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 8.686/105/2017.

30. Prin urmare, raportând la cauza de față cadrul legislativ ce privește compunerea completelor de apel, precum și considerentele reținute în deciziile amintite referitoare la noțiunea de „cauză” în materie penală și de „proces” în materie extrapenală, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în contestația în anulare a unor decizii penale prin care au fost soluționate apelurile formulate împotriva sentințelor penale pronunțate în cauze penale înregistrate în primă instanță în anul 2016, respectiv 2017, iar norma criticată dispune că judecarea apelurilor în complet de 3 judecători se aplică cauzelor penale înregistrate pe rolul instanțelor în procedura de cameră preliminară după intrarea în vigoare a Legii nr. 207/2018, respectiv după data de 23 iulie 2018, condiții în care excepția de neconstituționalitate apare ca fiind inadmisibilă, textul criticat neavând legătură cu soluționarea cauzelor, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată.

31. Cât privește condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, se reține că, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”. În jurisprudența sa, Curtea a stabilit că „legătura cu soluționarea cauzei”, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun aceste dispoziții legale, în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (a se vedea Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014).

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Albert Varză în Dosarul nr. 146/64/2019 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și de Rareș Scurtu în Dosarul nr. 8.686/105/2017/a2 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția penală și Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 decembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 678

din 15 decembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid-Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Eugen Anton.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Aurelia Lăcrămioara Baronea în Dosarul nr. 12.021/302/2016 al Curții de Apel București — Secția a V-a civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.177D/2019.

2. La apelul nominal se prezintă, personal, autoarea excepției de neconstituționalitate, fiind asistată de domnul avocat Vicențiu-Alexandru Zarvă, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost invocată. Acesta arată că art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 creează o situație de discriminare între consumatorii aflați în situații asemănătoare, cu consecința încălcării art. 16 alin. (1) din Constituție, context în care susține că din interpretarea dispozițiilor de lege criticate rezultă clar faptul că pot cere instanței să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit doar consumatorii care au fost supuși unei executări silite a imobilului ipotecat. Menționează, însă, că pot exista și consumatori care au vândut imobilul ipotecat cu acordul băncii creditoare, anterior începerii unor proceduri de executare silită, iar prețul obținut a fost remis băncii, așa cum este situația în speță. Or, cu toate că acești consumatori sunt în situații similare, din interpretarea art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 rezultă că legea dării în plată se aplică doar în cazul în care consumatorul a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, dar nu se aplică și atunci când consumatorul a înstrăinat imobilul ipotecat cu acordul băncii, anterior începerii unei proceduri de executare silită, iar prețul obținut a fost remis băncii, ceea ce, în opinia sa, este neconstituțional.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că ceea ce se urmărește, de fapt, este modificarea textului de lege criticat și, implicit, adăugarea la lege, contrar art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Arată, totodată, că art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 se referă la o anumită categorie specifică de titulari ai acestui drept la acțiune, respectiv la consumatorul care a fost supus unei proceduri de executare

silită a imobilului ipotecat, care poate formula această acțiune, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă asupra sa.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 28 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 12.021/302/2016, **Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Aurelia Lăcrămioara Baronea în stadiul procesual al recursului într-o cauză având ca obiect Legea nr. 77/2016.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține că dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 sunt neconstituționale, dacă legea dării în plată se aplică doar în cazul în care consumatorul a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, dar nu se aplică și atunci când consumatorul a înstrăinat imobilul ipotecat cu acordul băncii, anterior începerii unei proceduri de executare silită, iar prețul obținut a fost remis băncii, întrucât astfel s-ar crea o situație de discriminare între diferite categorii de consumatori aflați în situații similare.

7. **Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă** subliniază că din interpretarea art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 rezultă că pot cere instanței să constate stingerea datoriilor dintr-un contract de credit doar consumatorii care au fost supuși unei proceduri de executare silită a imobilului ipotecat, însă pot exista și consumatori care au vândut imobilul ipotecat cu acordul băncii anterior începerii unei proceduri de executare silită, iar prețul obținut a fost remis băncii. Acești din urmă consumatori nu ar putea beneficia de prevederile Legii nr. 77/2016, deși situația lor este similară cu cea a unui consumator supus unei executări silite a imobilului ipotecat. Instanța învederează că în ambele situații consumatorii nu beneficiază de suma obținută prin vânzarea imobilului ipotecat, aceasta revenind băncii. Totodată, în ambele situații consumatorii sunt supuși unei proceduri de executare silită în vederea recuperării debitelor aferente contractelor de credit nerecuperate de bancă după scăderea sumei obținute din vânzarea imobilului ipotecat. Așadar, cu toate că acești consumatori sunt în situații similare, din interpretarea art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 ar rezulta că pot cere instanței să constate stingerea datoriilor dintr-un contract de credit doar consumatorii care au fost supuși unei proceduri de executare silită a imobilului ipotecat, nu și cei care au vândut imobilul ipotecat cu acordul băncii anterior începerii unei proceduri de executare silită, iar prețul obținut a fost remis băncii. Or, în aceste condiții, prin art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 se creează o situație de discriminare între consumatori aflați în situații similare, cu consecința încălcării art. 16 alin. (1) din Constituția României.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, iar dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale raportat la art. 16 alin. (1) din Constituție. Arată, astfel, că, analizând îndeplinirea condițiilor referitoare la admisibilitatea excepției, prevăzute de dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, se constată existența unui motiv de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate invocate, generat de lipsa legăturii dispozițiilor legale criticate cu soluționarea litigiului aflat pe rolul instanței judecătorești. Aceasta rezultă din faptul că debitorul consumator care este parte în contractul de credit nu a fost supus executării silite a imobilului ipotecat, iar în aceste condiții dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

10. De asemenea, distinct de cele mai sus reținute, invocând Decizia nr. 806 din 7 decembrie 2017 și Decizia nr. 329 din 10 mai 2018, Avocatul Poporului arată că, procedând la interpretarea art. 8 din Legea nr. 77/2016, instanța de contencios constituțional a menționat că prevederile art. 8 alin. (5) trebuie înțelese în contextul mai larg al art. 8, subliniind că dacă art. 8 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 îl indică pe titularul dreptului de a recurge la remediul juridic reglementat de textul art. 8, respectiv debitorul, dispozițiile art. 8 alin. (5) clarifică sfera titularului dreptului, prin referirea la o categorie specifică, adică la consumatorul care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat. Așadar, dreptul de a cere să se constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat și nu este condiționat de stadiul în care se află executarea ori de forma executării silite care se continuă contra sa.

11. În ceea ce privește critica autorului excepției potrivit căreia dispozițiile legale criticate încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât instituie un tratament discriminatoriu față de consumatorii aflați în situații similare, respectiv că pot cere instanței să constate stingerea datoriilor dintr-un contract de credit doar consumatorii care au fost supuși unei proceduri de executare silită a imobilului ipotecat, nu și cei care au vândut imobilul ipotecat cu acordul băncii, anterior începerii unei proceduri de executare silită, iar prețul obținut a fost remis băncii, Avocatul Poporului precizează că, în acest sens, Curtea Constituțională a constatat referitor la conceptul de egalitate în fața legii că acesta nu presupune că stabilirea unui tratament juridic diferențiat unor situații distincte este discriminatorie. Dimpotrivă, în acest fel, se asigură deplina respectare a acestui principiu constituțional fundamental. Astfel, egalitatea în fața legii și a autorităților publice, consacrată cu titlu de principiu de art. 16 alin. (1) din Constituție, își găsește aplicare doar atunci când părțile se găsesc în situații identice sau egale, care impun și justifică același tratament juridic și deci instituirea aceluiași regim juridic. *Per a contrario*, când acestea se află în situații diferite, regimul juridic aplicabil fiecăreia nu poate fi decât diferit, soluție legislativă care nu contravine, ci, dimpotrivă, decurge logic din chiar principiul enunțat. Totodată, deosebirile obiective dintre categoria profesioniștilor și cea a consumatorilor sunt

suficient de relevante și semnificative încât să justifice opțiunea legiuitorului de a le aplica un regim juridic distinct.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile avocatului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016, cu modificările și completările ulterioare, care, în redactarea criticată de autoarea excepției, anterior modificării prin articolul unic pct. 8 din Legea nr. 52/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 13 mai 2020, aveau următorul cuprins normativ: *„Dreptul de a cere instanței să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului.”*

15. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că reglementarea criticată din Legea nr. 77/2016, precum și legea în ansamblul său au mai făcut în numeroase rânduri obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, Decizia nr. 806 din 7 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 413 din 15 mai 2018, Decizia nr. 329 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 16 august 2018, Decizia nr. 510 din 24 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 11 martie 2020, sau Decizia nr. 808 din 5 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 4 februarie 2020.

17. Astfel, prin Decizia nr. 806 din 7 decembrie 2017, paragrafele 196—199, Curtea a reținut că pentru o înțelegere clară a art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 se impune situarea sa în contextul mai larg al art. 8 din acest act normativ, în integralitatea lui. Astfel, alin. (1) al art. 8 din lege instituie un remediu judiciar de drept civil specific Legii nr. 77/2016, respectiv dreptul a cere instanței să pronunțe o hotărâre prin care să se constate stingerea obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și să se transmită dreptul de proprietate către

creditor. Art. 8 alin. (1) mai reglementează, deopotrivă, două aspecte cu referire la acest remediu judiciar. În primul rând, acest remediu judiciar are o natură subsidiară, în sensul că se poate recurge la el numai în situația în care creditorul nu se conformează dispozițiilor prevăzute de Legea nr. 77/2016, mai precis, în situația în care creditorul nu procedează, potrivit art. 5 alin. (2) și (4) din lege, la încheierea actului translativ de proprietate, prin care se stinge orice datorie a debitorului, principal, dobânzi, penalități, izvorând din contractul de credit ipotecar, sau/și în situația, reglementată de art. 7 alin. (6) din Legea nr. 77/2016, în care, în termen de 10 zile de la data respingerii definitive a contestației formulate potrivit art. 7 din lege, creditorul nu se prezintă, în conformitate cu notificarea prealabilă a debitorului, la notarul public indicat în cuprinsul acesteia, în vederea semnării actului de dare în plată. În al doilea rând, art. 8 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 îl indică pe titularul dreptului de a recurge la acest remediu judiciar specific, respectiv debitorul. Prevederile art. 8 alin. (5) reprezintă, la rândul lor, o clarificare a sferei titularului dreptului de a recurge la remediul judiciar specific instituit de art. 8 alin. (1) în sensul că, dacă art. 8 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 nu face decât să se refere la categoria generală a debitorului, art. 8 alin. (5) se referă la o anumită categorie, specifică, de titulari ai acestui drept la acțiune, respectiv consumatorul care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat. Cu alte cuvinte, legiuitorul a specificat, în mod expres, o anumită categorie de titulari ai remediului judiciar specific instituit de art. 8 al Legii nr. 77/2016 — consumatorul care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat. În sfârșit, de asemenea în scopul clarificării sferei titularului dreptului la acțiunea instituită de art. 8 alin. (1) din Legea nr. 77/2016, art. 8 alin. (5) al acesteia dispune că acel consumator care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat poate formula această acțiune, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra sa.

18. Rezultă că, în soluționarea acțiunii în constatare instituite de art. 8 al Legii nr. 77/2016, deci inclusiv în soluționarea acțiunii formulate de către consumatorul care a fost supus executării silite a imobilului ipotecat, instanța judecătorească va aplica, în mod obligatoriu, teoria impreviziunii. O asemenea concluzie este, de altfel, consolidată și în paragraful 123 al Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, în care Curtea a reținut că instanța judecătorească poate aprecia cu privire la îndeplinirea condițiilor privind existența impreviziunii și în faza executării silite. În urma procesului de aplicare, inclusiv în faza executării silite, a teoriei impreviziunii, instanța judecătorească, potrivit considerentelor de la paragraful 121 al deciziei antereferite, va pronunța o hotărâre prin care va dispune fie adaptarea contractului în forma pe care o decide, fie încetarea sa.

19. Curtea observă că, în speță, autoarea excepției susține că dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 sunt neconstituționale dacă legea dării în plată se aplică doar în cazul în care consumatorul a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, dar nu se aplică și atunci când consumatorul a înstrăinat imobilul ipotecat cu acordul băncii, anterior începerii unei proceduri de executare silită, iar prețul obținut a fost remis băncii. Din perspectiva criticilor astfel formulate, prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, paragrafele 46—49, Curtea a reținut că, indiferent dacă bunul imobil constituit drept garanție pentru executarea contractului de credit a fost vândut anterior sau ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016, debitorul este obligat, din punct de vedere procedural, să parcurgă mai întâi

etapa notificării și de-abia după aceea să solicite concursul instanțelor judecătorești pentru constatarea stingerii datoriei, ceea ce s-a și întâmplat, de altfel, în speța de față. În privința bunurilor imobile adjudecate anterior intrării în vigoare a legii, ipoteză ce formează obiectul dosarului instanței judecătorești *a quo*, Curtea a constatat că legiuitorul ordinar a recurs la o ficțiune juridică, în sensul că datoriile rezultate din contractul de credit sunt considerate stinse, chiar dacă bunul imobil aferent garanției a fost vândut la un preț mai mic decât valoarea datoriei debitorului către instituția de credit. Practic, legiuitorul a apreciat, în contextul impreviziunii, că sumele de bani plătite în mod voluntar în executarea contractului, cele obținute din adjudecarea bunului, indiferent de data la care aceasta a avut loc, precum și, după caz, de sumele rezultate din urmărirea silită a altor bunuri ale debitorului până la data formulării notificării acoperă valoarea datoriilor aferente contractului de credit. O asemenea ficțiune juridică, departe de a fi arbitrară, valorifică un element accesoriu al contractului de credit, ipoteca, definită, în cazul de față, ca fiind un drept real asupra unui bun imobil afectat restituirii sumei de bani împrumutate, și este de natură să asigure echilibrul contractual dintre părți în limitele riscului inerent unui contract de credit, eliminând din sfera raporturilor dintre debitor și creditor riscul supraadăugat.

20. Prin urmare, Curtea a constatat că textul criticat este constituțional în măsura în care acesta este aplicat în condițiile intervenirii impreviziunii. În caz contrar, s-ar accepta, pe de o parte, ruina debitorului și îmbogățirea fără justă cauză a creditorului, contractul de credit nemaiputând constitui temeiul îmbogățirii acestuia, ci situația imprevizibilă intervenită, iar, pe de altă parte, s-ar crea o vădită inegalitate între debitorii care, având în vedere aceeași situație de impreviziune, au reușit să reziste acesteia pe un interval temporal mai extins sau mai restrâns. Or, acest criteriu, coroborat cu data intrării în vigoare a legii, este unul artificial și arbitrar, întrucât impreviziunea trebuie evaluată în exclusivitate în funcție de echilibrul contractual dintre părți, fiind, așadar, o chestiune ce ține de dezechilibrarea prestațiilor la care acestea s-au obligat datorită unui element exterior conduitei lor a cărui amploare nu putea fi prevăzută. Așadar, stingerea datoriei prin darea în plată a imobilului ipotecat reprezintă o ficțiune juridică aplicabilă tuturor procedurilor de executare silită începute anterior sau ulterior intrării în vigoare a legii, indiferent că bunul aferent garanției a fost vândut în cadrul acestei proceduri anterior/ulterior intrării în vigoare a legii, singura condiție impusă de legiuitor fiind ca acestea să fie în curs la data depunerii notificării. Așa fiind, ca urmare a stingerii datoriilor prin darea în plată a bunului în condițiile legii criticate, executarea contractului încetează. Având în vedere cele de mai sus, Curtea a constatat că soluția legislativă de stingere a datoriilor izvorâte din contractele de credit, indiferent de data la care a fost vândut bunul imobil ipotecat prin licitație publică sau printr-un alt mod agreeat de creditor, nu încalcă dreptul de proprietate privată al creditorului, consacrat de art. 44 din Constituție, context în care, prin decizia antereferită, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016.

21. Curtea Constituțională apreciază ca fiind relevantă în speță și Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 5 martie 2019, paragrafele 47 și 48, prin care instanța supremă a subliniat că „în sprijinul admisibilității cererilor întemeiate pe dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, promovate de cei ale căror imobile ipotocate fuseseră deja adjudecate, se cuvine a fi avută în vedere și

metoda sistematică de interpretare a normelor juridice, care presupune lămurirea înțelesului normei, ținând cont de legăturile sale cu altele, din același act normativ sau dintr-un altul. Or, dacă legiuitorul ar fi înțeles ca dispozițiile legii să se aplice numai debitorilor care mai dețin încă imobilul, această situație ar fi fost oricum acoperită de prevederile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 77/2016, fără a fi necesară introducerea alin. (5). În acest context este util a se avea în vedere și interpretarea istorico-teleologică, în cadrul căreia poate prezenta relevanță faptul că, în forma inițială, proiectul legii nu cuprindea și alin. (5) în cadrul art. 8, acesta fiind introdus pe parcursul procesului legislativ, prin amendament aprobat. Nu în ultimul rând, interpretarea gramaticală permite lămurirea conținutului unei norme pe baza regulilor gramaticii, ceea ce presupune folosirea procedeelelor de analiză morfologică și sintactică a textului legal, ținându-se cont de înțelesul termenilor utilizați în textul respectiv, de legătura dintre acești termeni, de construcția propoziției și a frazei, de particulele întrebuintate, precum și de semnele de punctuație.”

22. De asemenea, la paragrafele 53 și 54 din decizia precitată, Înalta Curtea de Casație și Justiție a reținut că „dreptul de a cere să se constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat și nu este condiționat de stadiul în care se află executarea ori de forma executării silite care se continuă contra sa. Este evident că, după încuviințarea executării silite, creditorul poate porni executarea în toate formele prevăzute de lege, simultan sau succesiv. Cum însă executarea silită prin poprire sau asupra bunurilor mobile, fructelor și veniturilor imobilelor nu conferă realizarea imediată și de substanță a creanței, executarea silită imobiliară rămâne prima formă de executare în opțiunile creditorului. Dar chiar și dacă o asemenea formă a executării este deja epuizată și o altă formă de executare continuă, considerentele expuse mai sus relevă că debitorului îi este deschisă calea prevăzută de art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016.”

23. Așa fiind, prin Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019, Înalta Curtea de Casație și Justiție a stabilit că „*În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii*

obligățiilor asumate prin credite pot solicita stingerea obligațiilor izvorâte din contractele de credit debitorii care sunt supuși în continuare unei executări silite, deși executarea silită a imobilului ipotecat a fost finalizată prin adjudecare, instanța de judecată astfel investită urmând să verifice dacă sunt îndeplinite condițiile referitoare la existența impreviziunii.”

24. Având în vedere cele mai sus menționate, Curtea constată că, prin conținutul său normativ, reglementarea criticată este conformă Legii fundamentale și nu conține dispoziții de natură a crea situații discriminatorii între diferite categorii de consumatori aflați în situații similare.

25. Raportat la criticile autoarei excepției, Curtea observă că aceasta deduce neconstituționalitatea dispozițiilor de lege criticate prin prisma modului de interpretare și aplicare a acestora în cauza concretă dedusă judecării, or, această operațiune este de competența instanței judecătorești care soluționează litigiul, iar nu de competența Curții Constituționale, nefiind o problemă de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că interpretarea legilor este operațiunea rațională, indispensabilă în procesul aplicării și respectării acestora, având ca scop clarificarea înțelesului normelor juridice sau a câmpului lor de aplicare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 482 din 12 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 4 septembrie 2018, sau Decizia nr. 460 din 11 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 22 octombrie 2019).

26. De altfel, prin Decizia nr. 755 din 4 noiembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 11 mai 2022, paragraful 36, Curtea a reținut că revine instanțelor de judecată competența de a stabili cadrul procesual în care se soluționează litigiul dedus judecării, în funcție de stadiul derulării contractului de credit și de data încheierii acestuia, aplicând în mod corespunzător dispozițiile legale specifice fiecărei faze procesuale în parte, împreună cu jurisprudența Curții Constituționale asociată acestora (a se vedea și Decizia nr. 39 din 30 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 7 septembrie 2018, paragraful 256).

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Aurelia Lăcrămioara Baronea în Dosarul nr. 12.021/302/2016 al Curții de Apel București — Secția a V-a civilă și constată că dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 15 decembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE

privind aprobarea, la cerere, a retragerii autorizației de funcționare a companiei de brokeraj ROGRUP BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., precum și radierea acesteia din secțiunea I și trecerea în secțiunea II din Registrul intermediarilor principali

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în municipiul București, Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, cod de înregistrare fiscală 31588130, cu respectarea prevederilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. a), art. 6 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (2) și (38) din Legea nr. 236/2018 privind distribuția de asigurări, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Legea nr. 236/2018*), coroborat cu prevederile art. 30 alin. (1)—(3), art. 49 alin. (1), alin. (2) lit. d) și ale art. 52 alin. (8) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 22/2021 privind distribuția de asigurări (denumită în continuare *Norma A.S.F. nr. 22/2021*),

în baza Notei Direcției generale, sector asigurări-reasigurări nr. SA-DG 1563.1 din 16.02.2023 privind aprobarea retragerii la cerere a autorizației de funcționare a companiei de brokeraj ROGRUP BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., precum și radierea acesteia din secțiunea I și trecerea în secțiunea II a Registrului intermediarilor principali și ca urmare a hotărârii Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, adoptată în ședința din data de 8.03.2023,

ca urmare a hotărârii Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, adoptată în ședința din data de 8.03.2023, în cadrul căreia a fost analizată Nota nr. 1563.1 din 16.02.2023 privind aprobarea, la cerere, a retragerii autorizației de funcționare a companiei de brokeraj ROGRUP BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., precum și radierea acesteia din secțiunea I și trecerea în secțiunea II din Registrul intermediarilor principali, denumită în continuare *compania de brokeraj*, cu sediul social în municipiul Cluj-Napoca, Calea Dorobanților nr. 49, ap. 6A, județul Cluj, cod unic de înregistrare 16013660, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr. J12/3598 din 18.12.2003, înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare cu numărul RBK-191 din 2.02.2004, reprezentată de doamna Gavrilaș Ofelia Sandela, în calitate de administrator/conducător executiv,

a constatat următoarele:

Prin Adresa înregistrată la Autoritatea de Supraveghere Financiară cu nr. RG/30747 din 5.10.2022, compania de brokeraj a transmis Hotărârea AGA nr. 4 din 28.09.2022, prin care asociații, doamna Gavrilaș Ofelia Sandela și domnul Orlea Ionuț Cătălin, au decis „încetarea activității societății începând cu data de 1 octombrie 2022”.

În vederea aprobării cererii de retragere a autorizației de funcționare, structura de specialitate din cadrul Autorității de Supraveghere Financiară a solicitat companiei de brokeraj, prin Adresa SA-DG nr. 10.036 din 24.10.2022, transmiterea documentelor care atestă îndeplinirea prevederilor art. 30 alin. (1) lit. b) pct. (i)—(iv) din Norma A.S.F. nr. 22/2021, respectiv:

— situația notificării clienților cu privire la încetarea activității;

— situația decontărilor cu asigurătorii, inclusiv dovada că asigurătorii au luat cunoștință de intenția companiei de brokeraj;

— situația radierii persoanelor din conducerea executivă și a angajaților implicați în activitatea de distribuție, a asistenților și asistenților auxiliari, din registrele proprii și din registrul administrat de Autoritatea de Supraveghere Financiară conform prevederilor art. 4 alin. (12) din Norma A.S.F. nr. 22/2021;

— situația la zi a veniturilor din activitatea de distribuție și achitarea taxei de funcționare, calculată conform reglementărilor în vigoare privind veniturile Autorității de Supraveghere Financiară.

În urma verificării documentelor transmise de compania de brokeraj s-au constatat următoarele:

— notificarea tuturor clienților (persoane fizice și juridice) prin adrese transmise, în format letric (predate personal clienților) și electronic (prin e-mail), în perioada ianuarie—august 2022. Potrivit precizărilor doamnei Gavrilaș Ofelia Sandela în calitate de administrator/director executiv al companiei de brokeraj (Adresa nr. 24 din 22.12.2022), toți clienții au fost notificați și informați cu privire la intenția companiei de brokeraj de încetare a activității ca broker de asigurare începând cu data de 1.10.2022;

— asigurătorii cu care compania de brokeraj a desfășurat activitate de intermediere/distribuție au fost notificați, prin adrese transmise în data de 30.09.2022, cu privire la hotărârea acesteia de încetare a activității ca broker de asigurare începând cu data de 1.10.2022. Totodată, prin aceste adrese au fost solicitate: încetarea și rezilierea contractelor de intermediere, situația decontărilor, situația documentelor cu regim special, situația litigiilor;

— potrivit evidențelor din Registrul intermediarilor secundari (RIS), compania de brokeraj nu are înregistrați colaboratori (asistenți în brokeraj persoane juridice și/sau persoane fizice) și nici angajați proprii;

— conform evidențelor Autorității de Supraveghere Financiară, precum și din balanțele de verificare analitice transmise la autoritate de către compania de brokeraj rezultă că aceasta a constituit și a virat corect taxa de funcționare, pentru perioada 1.01.2017—30.09.2022. Compania de brokeraj nu figurează cu debite către Autoritatea de Supraveghere Financiară, în contul taxei de funcționare.

În urma verificării documentelor transmise de compania de brokeraj, precum și din evidențele Autorității de Supraveghere Financiară s-a constatat îndeplinirea de către aceasta a cerințelor legale prevăzute de art. 30 alin. (1) lit. a) și lit. b) pct. (i)—(iv) din Norma A.S.F. nr. 22/2021.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se aprobă, la cerere, retragerea autorizației de funcționare a companiei de brokeraj ROGRUP BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., precum și radierea acesteia din secțiunea I și trecerea în secțiunea II din Registrul intermediarilor principali, cu sediul social în municipiul Cluj-Napoca, Calea Dorobanților nr. 49, ap. 6A, județul Cluj, cod unic de înregistrare 16013660, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr. J12/3598 din 18.12.2003, înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare cu numărul RBK-191 din 2.02.2004, reprezentată de doamna

Gavrilaş Ofelia Sandela, în calitate de administrator/conducător executiv.

Art. 2. — În termen de 15 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei de retragere a autorizației de funcționare, compania de brokeraj ROGRUP BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. are obligația de a elimina din denumire sintagma prevăzută la art. 11 alin. (1) lit. a) și din obiectul de activitate activitatea de distribuție, potrivit art. 30 alin. (3) din Norma A.S.F. nr. 22/2021.

Art. 3. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și produce efecte începând cu data publicării.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,

Nicu Marcu

București, 23 martie 2023.

Nr. 274.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

